

да ѿпраѣмъ нашій жиботѣ когда вѣче
го ѿзг҃уваме? Діаволіко ѿзмышленїе є^т
да мудрѹваме така! Щиз влѧга наਮъ
така мысль, шото по-лѣсно да може да
ны погѹбн. Нѣгово дѣло є, шото да до-
карва на нашій оѹмъ іамо милосердїєто
божїе, и никакъ не наѹмѣва наມъ за
божїєто правоѹдїе, шото да може така
по-лѣсно да приводи человѣка въ грѣховѣ
и да го держи въ грѣховѣ. Божъ є мило-
стивъ, но є и праѣденъ. За това трѣба
из єдиного Фкѡ да глѣдаме на божїєто
милосердїе, а из другого Фкѡ да глѣдаме
на божїѧта праѣда. Така человѣкъ като
разѹждѣва божїєто милосердїе и нѣговата
праѣда нито ще да сѧ ѿчаете нито ще да
може да праѣи грѣховѣ. И Василій Велікій
говѣри: „За да не согрѣша вѣкъ трагѣ-
ва да си наѹмѣва за страшныи сѹдъ бо-
жїй; а За да не сѧ ѿчаете єдинъ който є^т
согрѣшилъ, полезно є да има надежда